Resultats de l'estudi de l'urna del bisbe Sant Cebrià de Tàrraco

Ja es coneixen els resultats de les restes contingudes a l'interior de l'arqueta funerària-ossari del bisbe Cebrià de Tarragona, situada a la paret de darrere l'altar de la Catedral de Tarragona i exhumada l'octubre passat per l'ICAC i el Museu Bíblic Tarraconense. S'han anunciat en aquesta roda de premsa.

Segons l'estudi antropològic, es tracta de restes de mínim quatre esquelets diferents. No estan representats de forma completa, sinó que falten ossos i parts anatòmiques. S'ha documentat la presència d'un individu jove, de 24 anys com a màxim i de sexe indeterminat; dos individus adults d'entre 30 i 45 anys, un de sexe masculí i l'altre de sexe femení, i un individu adult, de més de 55 anys i de sexe probable masculí.

La datació de 14C de tres peces (un fragment de vèrtebra d'un individu d'edat avançada i dos molars superiors) remeten a un context cronològic ampli d'inicis del primer quart del segle V dC a segona meitat del segle VI dC. No es pot identificar amb el bisbe Cebrià, que viu a finals del segle VII dC, un segle més tard, però altres restes sí que podrien coincidir amb aquesta cronologia, tot i que no s'ha pogut verificar.

Restes òssies trobades a l'interior de l'arqueta-ossari

Contingut extret de la web de l'ICAC (www.icac.cat)

del bisbe Cebrià.

La cronologia que aporten les restes analitzades permet pensar que el dipòsit funerari pertany a època tardoromana i visigoda. És versemblant que tingui una estreta relació amb l'àrea funerària que es genera a la zona de l'actual catedral, quan l'àrea sacra de culte imperial es transforma urbanísticament en espai cultual cristià i en altres usos que encara s'ignoren.

Seria coherent pensar que quan els constructors de la catedral medieval troben les inhumacions de l'àrea (possiblement pertanyents a la catedral visigòtica) localitzin una tomba amb lauda i el seu epitafi fragmentats corresponents al bisbe Cebrià. En el dipòsit d'aquest enterrament s'hi podrien conservar diferents restes inhumades, cosa freqüent.

Aquesta zona, abandonada almenys durant més de tres segles, hauria propiciat que el dipòsit funerari presentés pèrdua de material esquelètic i remoció. Les restes s'haurien dignificat en un ossari i l'epígraf de la lauda transcrit. Aquestes restes ben bé des del segle XIII ja es veneraven a la catedral. El 1460, en el pontificat de l'arquebisbe Pere d'Urrea, es va construir l'arqueta-ossari.

Contingut extret de la web de l'ICAC (www.icac.cat)